

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 345/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU – JUDr. STANISLAV KAŠČÁK, s. r. o., Ulica 1. mája 1246, Vranov nad Topľou, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Stanislav Kaščák, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 141/2013 z 31. mája 2016 uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere jedného roka s podmieneným odložením jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 7 To 99/2016 zo 16. novembra 2016 odvolanie sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Sťažovateľ následne podal v tejto trestnej veci dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Na ústavný súd sa sťažovateľ svojou aktuálnou sťažnosťou obrátil z dôvodu, že *„dovolací súd vo svojom rozhodnutí odmietol sa zaoberať z vecného hľadiska podaným dovolaním sťažovateľa z dôvodu, že dovolací súd nemôže zasahovať do dokazovania, resp. do hodnotenia skutkového stavu ako ho vykonali súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože mu to neumožňuje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť za bodkočiarkou Trest. poriadku.“*. Sťažovateľ je presvedčený, že dovolací súd mu *„takto dal... najavo, že nebude sa zaoberať žiadnou (akoukoľvek) vecnou námietkou a argumentom, ktorý bude smerovať k preskúmaniu správnosti skutkových záverov (výsledkov) trestného konania, a teda*

sťažovateľ - obžalovaný v trestnom konaní - má vlastne smolu, a v dovolaní nemôže sa jeho argumentami nikto zaoberať“.

6. Podľa sťažovateľa konštatovanie dovolacieho súdu „*znamená jeden dôsledok: ak v trestnom konaní súd prvej inštancie prijme nejaký skutkový záver, odvolací súd ho následne potvrdí (nezmení, ani nespochybní), tak aj keby tento záver bol hneď nesprávny alebo chybný, už je nezmeniteľný v dovolacom konaní“.* Slovom sťažovateľa však „*tento mechanizmus nie je v súlade so základnými ľudskými právami a ich ochranou, ako ju ustanovuje Ústava SR a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.* Zdôraznil, že „*nie je predsa možné za zákonný a spravodlivý považovať taký trestný rozsudok o vine človeka, v ktorom sa skutok (uvedený v rozsudku) zakladá na nepravde a v skutkovej vete sa spomínajú také zranenia (poškodenia zdravia) na tele poškodenej, ktoré neboli nikdy reálne spôsobené, nie sú reálne medicínsky zdokumentované odbornými lekárskymi potvrdeniami, nezohľadňujú predchádzajúci zdravotný stav poškodenej a nie je logicky prijateľné, aby takéto zranenia mohli byť poškodenej spôsobené takým konaním osoby obvineného, o ktorom vypovedá výlučne iba sama poškodená a ktoré sa následne dostali do textu (vymedzenia stíhaného skutku) obžaloby prokurátora, o ktorej konajú trestné sudy“.*

7. V ďalšom texte odôvodnenia sťažnosti sťažovateľ zopakoval rozsiahlu skutkovú argumentáciu prezentovanú aj v jeho mimoriadnom opravnom prostriedku, týkajúcu sa hodnotenia znaleckého dokazovania vykonaného v súvislosti so skúmaním zranenia poškodenej spôsobeného činom kladeným mu za vinu.

8. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu slovenskej republiky a konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde) rozhodol, že Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4 Tp 6/2015 zo dňa 1. 6. 2015 [správne má byť 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017] porušil:

a) článok 50, článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

b) článok 6 ods. 1, prvú vetu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb.), v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Podľa § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b) a d) zákona o ústavnom súde:

a) zrušil uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 47/2017 zo dňa 21. 8. 2017, ako aj s ním súvisiace a tomuto rozhodnutiu predchádzajúce rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16. 11. 2016. č. k. 7 To 99/2016-451 a rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 31. 5. 2016, č. k. 7 T 141/2013,

b) vrátil vec Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie s právnym názorom, že k vydaniu uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 5 Tdo 47/2017 zo dňa 21. 8. 2017 došlo v rozpore s Ústavou SR,

c) prikázal, aby Najvyšší súd SR obnovil stav pred porušením sťažovateľovho základného práva,

d) priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v tomto konaní. “

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

14. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017,

ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa vecne dovolaním sťažovateľa nezaoberal napriek tomu, že ním prednesené argumenty zjavne svedčili o nesprávnosti skutkových záverov súdov nižších stupňov v jeho trestnej veci.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

17. Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

18. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

19. Podľa čl. 50 ods. 4 ústavy obvinený má právo odoprieť výpoveď; tohto práva ho nemožno pozbaviť nijakým spôsobom.

20. Podľa čl. 50 ods. 5 ústavy nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

21. Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 50 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017

23. Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že v nej vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 50 ústavy absentuje akákoľvek ústavnoprávne relevantná argumentácia. Sťažovateľ nenamietá, že by o jeho vine a treste nerozhodol na to povolaný príslušný všeobecný súd. Taktiež netvrdí, že by pred jeho právoplatným odsúdením konajúce všeobecné súdy akýmkoľvek spôsobom prezentovali prípadný svoj názor o jeho vine. Obsah sťažnosti sťažovateľa rovnako nesvedčí o tom, že by mu nebol poskytnutý čas a možnosť na prípravu jeho obhajoby alebo, že by sa nemohol obhajovať sám, prípadne prostredníctvom obhajcu. Zo sťažnosti nevyplýva ani to, že by sťažovateľ bol k svojej výpovedi v trestnom konaní donútený a ani to, že by bol opakovane stíhaný za ten istý čin. Napokon sťažovateľ nenamietal ani nesprávne posúdenie trestnosti činu, ani uloženie trestu z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona.

24. Je teda evidentné, že najvyšší súd napadnutým uznesením nezasiahol do žiadneho z katalógu základných práv sťažovateľa zaručených mu v čl. 50 ústavy, preto ústavný súd nemohol inak, iba sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť, keďže medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými základnými právami absentuje akákoľvek príčinná súvislosť.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 47/2017 z 21. augusta 2017

25. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako i práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu

zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

26. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

27. Za arbitrárne, a preto protiústavné možno považovať aj tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

28. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu, že bolo zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, pričom v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

«Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného o zaujatosti znalca, resp. znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ] vyhotovujúcej tzv. kontrolný znalecký posudok, tieto obvinený vyvodil „zo spôsobu odpovedí znalca na jeho otázky, keď ich označil za špekulatívne“, resp. (v sťažnosti proti uzneseniu o pribratí znaleckej organizácie) z nedostatku skúseností s predmetnou problematikou...»

Keďže podľa § 11 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (zjednodušené) znalec je vylúčený, ak možno mať pre jeho pomer k veci, k zadávateľovi alebo inej osobe, ktorej sa úkon týka, pochybnosť o jeho nezáujatosti, je zjavné, že námietka týkajúca sa nedostatku skúseností znaleckej organizácie vôbec nie je spôsobilá založiť dôvod pre jej vylúčenie. Pokiaľ ide o štýl odpovedí na položené otázky, dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu v žiadnom prípade nezistil existenciu (žiadneho) dostatočne vážneho dôvodu, ktorý by zakladal pochybnosti o schopnosti znalca [REDAKOVANÉ], resp. znaleckej organizácie, ktorú na hlavnom pojednávaní zastupoval, pristupovať k veci a k úkonom, ktoré sa jej týkajú, objektívne. [REDAKOVANÉ] odpovedal na otázky obvineného a odstraňoval zistené nezrovnalosti medzi znaleckými posudkami štandardne a profesionálne...

Pokiaľ ide o ostatnú (prevažnú) časť dovolania, na ktorej obvinený spochybňuje správnosť záverov súdov nižšieho stupňa o rozsahu spôsobených zranení, resp. mechanizme ich vzniku, najvyšší súd v tomto smere už notoricky opakuje, že tieto námietky smerujú k dokazovaniu, resp. k hodnoteniu skutkového stavu, do ktorého v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť za bodkočiarkou dovolací súd zasahovať nemôže. Z tohto dôvodu súd nemohol vyhovieť apelom obvineného a „dať si námahu“ pri analýze jeho vecných argumentov, medicínskych termínov, porovnávaním lekárskeho správ atď.

Vychádzajúc z vyššie formulovaných úvah, najvyšší súd dospel k záveru, že v posudzovanej trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a i/ Tr. por. nie sú dané, a preto jeho dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.»

29. Podstata sťažnosti podanej ústavnému súdu spočíva v námietke sťažovateľa, že dovolací súd sa odmietol z vecného hľadiska zaoberať jeho dovolaním, ktoré podal z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

30. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

31. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

32. Pokiaľ išlo o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku ústavný súd nenadobudol presvedčenie, že by sa ním najvyšší súd nezaoberal. Práve naopak, dovolací súd námietky sťažovateľa preskúmal, avšak naplnenie tohto dovolacieho dôvodu nezistil. Prijatý záver pritom odôvodnil tak skutkovými okolnosťami, ktoré vyplývali z trestného spisu, ako aj poukazom na zákonnú úpravu, o ktorú svoj úsudok oprel a ktorej použitý výklad nijako nepopiera jej znenie, zmysel ani účel. Rozhodnutie najvyššieho súdu v tejto časti ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné. Koniec koncov sťažovateľ ho práve v tejto časti nijako zvlášť nespochybňuje, o čom svedčí aj absencia adekvátnej ústavnoprávnej argumentácie v tomto smere.

33. Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ rozhodnutie najvyššieho súdu atakuje predovšetkým v časti týkajúcej sa spôsobu odmietnutia jeho dovolania podaného z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keď jeho nespokojnosť pramení z výsledku najvyššieho súdu spočívajúcom v tom, že sťažovateľ v tejto časti mimoriadneho opravného prostriedku spochybňoval správnosť skutkových záverov, ktoré dovolací súd nemôže vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) za bodkočiarkou skúmať a meniť.

34. Ústavný súd na tomto mieste poznamenáva, že pre posúdenie námietky sťažovateľa je z hľadiska požadovanej ochrany jeho základným právam dôležitou tá skutočnosť, či dovolací súd ním zvolený postup v danej trestnej veci v rámci obsahu svojho rozhodnutia zodpovedajúco odôvodnil. Úloha ústavného súdu totiž v tomto prípade nespočíva v skúmaní a rezultáte či sa najvyšší súd mal argumentáciou sťažovateľa prednesenou v dovolaní vecne zaoberať alebo nie, ale v posúdení, či dovolacím súdom prijatý verdikt a jeho vyhláseniu predchádzajúci postup nie je arbitrárny (svojvoľný)

a či je adekvátne zdôvodnený. Inak povedané, ak najvyšší súd rozhodol tak, ako mu to príslušné zákonné ustanovenie umožňovalo a svoje rozhodnutie (a teda aj postup) dostatočne presvedčivo odôvodnil, ústavný súd nemôže do takéhoto rozhodnutia alebo postupu všeobecného súdu vstupovať svojou právomocou.

35. Dovolací súd v tomto smere svoj postup a rozhodnutie odôvodnil síce veľmi stručne poukazom na konkrétne zákonné ustanovenie, ktorým sa konanie riadilo [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku], avšak strohosť odôvodnenia v danom prípade podľa názoru ústavného súdu neznamena jeho nedostatočnosť. Dovolací súd námietky sťažovateľa v tomto ohľade preskúmal, vyhodnotil ich a upriamil pozornosť na už citované zákonné ustanovenie procesnoprávneho predpisu, ktoré mu bránilo v postupe podľa predstáv sťažovateľa.

36. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd na podklade formulovanej interpretácie relevantnej právnej úpravy sťažovateľovi jasne a dostatočne vysvetlil, že ním prezentovaná argumentácia obsiahnutá v podanom dovolaní *de facto* predstavuje výhrady ku skutkovým záverom konajúcich súdov, ktoré nie je dovolací súd ako mimoriadna opravná inšancia oprávnený prehodnocovať a meniť. Uvedené predstavuje jasnú a zreteľnú odpoveď na ťažiskové argumenty sťažovateľa. Konštatovanie o potrebe odmietnutia jeho dovolania bolo založené na racionálnom, náležitom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je potrebné považovať za výraz jeho autonómneho rozhodovania v konaní o dovolaní.

37. Ústavný súd tak považuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

38. Vzhľadom na uvedené ústavný súd posúdil námietky sťažovateľa v tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnené a ako také ich podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

39. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2018